

der var udlånt til den daværende Formand for Sparekassen. Ellers maatte Indskyderne der bære deres Tab, der vist for hver af dem var en 30 pCt. af deres Indskud. Derudover mener jeg ikke, der kan være nogen moralsk Forpligtelse for Staten paa Grund af den Ordning, der har fundet Sted.

Naar vi nu ser paa, hvorledes Landmandsbanken staar i dette Øjeblik, opgør Bankinspektøren i et Bilag til Lovforslaget, at Bankens Egenkapital — altsaa hvad Banken ejede ved Juli-Ordningen — var 171,8 Mill. Kr. Dertil kom saa den nye Kapital, nemlig de 30 Millioner Reservefond fra Nationalbanken og 70 Millioner Preferenceaktier, tilsammen 100 Mill. Kr. Efter at disse 100 Millioner var indbetalt, maa Landmandsbankens Egenkapital have været 271,8 Mill. Kr. I Forhold dertil er følgende senere Tab tilkommet: Indenbys Afdelingen 5 Millioner, udenbys 8 Millioner, Børsengagementer 20 Millioner, Transatlantiske yderligere Tab paa 6 Millioner, Afskrivning paa Fonds og Aktier 22 Millioner. Sammen med Bankinspektørens Opgørelse af Tabet pr. Oktober 1922 paa 171 Millioner er det i alt 232 Mill. Kr. Det er den Opgørelse, ved hvilken den højtærede Handelsminister standsede, da han fremsatte sit Lovforslag, idet han dog gjorde opmærksom paa, at der var et Par Poster, som han havde opført som Aktiver, men overfor hvilke baade Bankinspektøren og Landmandsbankens Bankraad havde taget Forbehold. Det er Rekylerne, der har været saa meget omtalt, og som er opført til en Værdi af 17 Mill. Kr., og de russiske Fordringer, der nu er opført til en Værdi af 29 Mill. Kr. Det er altsaa 46 Mill. Kr., som man kun opfører med Forbehold. Bankinspektøren har tidligere erklæret, at disse to Aktiver maa betragtes som 0, som intet værd. Jeg kan ikke se, at der er fremkommet nogen tilstrækkelig Begrundelse til at opføre disse 46 Mill. Kr. som Aktiver. Og gør man ikke det, er Tabet 278 Millioner. Hertil vil komme et betydeligt Tab paa den private Laanebank. Denne Sag er Geastand for Voldgift, og jeg skal derfor aldeles ikke udtale nogen Formodning om, hvor stort dette Tab vil blive, men det bliver stort. Endvidere er der Boligselskabet, som Landmandsbanken har, og hvor der er store Vanskeligheder. Fra sagkyndig Side mener man, at der der maa afskrives et Par Millioner. Vi er da oppe paa 290 Mill. Kr., det vil sige, man nærmer sig meget stærkt de 300 Mill. Jeg er derfor enig med det ærede Medlem Hr. Hauge i,

at det Tab, vi i Virkeligheden maa gaa ud fra, er paa ca. 300 Mill. Kr. Og saa er der endda ikke medregnet de oprindelig afskrevne 26 Millioner. Hvis vi derfor skal regne ud, hvad Hr. Glückstadt har sat over Styr for Banken i direkte Tab, bliver det en 326 Mill. Kr., foruden alle de indirekte Tab for Folk, der er lokket eller tvunget ind i Spekulationen. De har tabt Beløb, der tilsammen bliver rimeligvis overordentlig meget mere. Men naar vi regner med et Tab paa op mod 326 Mill. Kr. overfor et Egenkapital paa 271,8 Mill. Kr., vil man se, at ikke alene ejer Banken ikke mere en eneste Skilling, men den har et Deficit, det vil sige, den skal arbejde udelukkende med Indskydernes Penge, helt uden nogen Egenkapital, og med de Penge, som Banken laaner i Nationalbanken paa Statens Kautions. Er det en solid Maade at drive Bank paa? Tror man virkelig, det kommer til at gaa godt for en Bank udelukkende at leve paa Kredit med et reelt Deficit i sin egen Kasse? Jeg tror ikke, dette Arrangement er et forsvarligt gennemført Arrangement. Det er min bestemte Opfattelse, der maa ændres meget væsentligt i det, hvis vi skal komme til noget, der paa nogen Maade kan kaldes solidt. Vi maa ogsaa regne med, at der kan være Fejl. Nu er Forholdet det, at bare man tager det Beløb, 232 Millioners Tab, som den højtærede Minister helst vilde have, vi skulde standse ved, og sammenligner det med det Tab paa 144 Millioner, som Bankinspektøren opgjorde i Juli, er der her en Difference paa 88 Millioner. Jeg siger ikke dette som en Bebrejdelse mod Bankinspektøren. Han har sikkert den Gang gjort sit bedste for at gøre Banken rigtig op, og Tabet er jo ogsaa løbet paa efter Juli-Opgørelsen. Men det viser, hvor overordentlig vanskeligt det er at gøre en Bank op, og at man har Ret, naar man tvivlende siger: Er de 300 Millioner, som nu er tabt, virkelig ogsaa hele Tabet? Saadan en Bankforretning er jo en umaadelig Sag, der er Veksleengagementer, antager jeg, til Hundreder af Millioner. Er det aldeles givet, at hver en Debitor i Tider som dem, vi gaar i Møde, vil kunne indfri sine Veksler, naar Banken ikke længere vil forny dem, eller ligger der ikke Tab der? Og er det ikke muligt, at disse Tab bliver ganske overordentlig store? Det er de Spørgsmaal, som vi ikke alene maa rejse, men som vi maa have besvaret paa en fyldestgørende Maade, inden der kan være Tale om at paadrage Staten en Kautionsforpligtelse paa 800 eller 1 000 eller maaske 1 200 Mill. Kr. Det er jo et uhørt